

Sygn. akt: III U 885/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2014r. w O.

sprawy z odwołania J. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 23.09.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. N. prawo do emerytury od dnia 1 września 2014r.,
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 13.10.2014r. J. N. wniósł odwołanie od decyzji (...) w P. z dnia 23.09.2014r., którą to decyzją ZUS odmówił mu prawa do emerytury wskazując, że na dzień 01.01.1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu wniósł o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...). Ekspozytura nr (...) w W.od 01.04.1973r. do 31.03.1992r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że odwołujący pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się na dzień 1.01.1999r. ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. ZUS wskazał, iż do ogólnego stażu pracy nie uwzględnił okresu służby wojskowej z powodu braku dokumentu potwierdzającego ten okres oraz dni w okresach zatrudnienia, w których odwołujący miał nieusprawiedliwione nieobecności lub urlopy bezpłatne. ZUS podniósł

również, że do stażu pracy w szczególnych warunkach nie uwzględniono żadnego okresu pracy, w tym okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...). Ekspozytura nr 3 w W. od 01.04.1973r. do 31.03.1992r., ponieważ odwołujący nie złożył za ten okres świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

Biorąc powyższe pod uwagę zdaniem organu rentowego zaskarżoną decyzją prawidłowo odmówiono prawa do emerytury.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 08.09.2014r. J. N. złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Po rozpoznaniu tego wniosku organ emerytalny w dniu 23.09.2014r. wydał zaskarżoną decyzję, w której wskazał, że J. N. na dzień 01.01.1999r. wykazał ogólny okres pracy 26 lat, 11 miesięcy i 10 dni. Do ogólnego stażu pracy ZUS nie zaliczył okresu służby wojskowej z powodu braku dokumentu potwierdzającego ten okres oraz dni w okresach zatrudnienia, w których odwołujący miał nieusprawiedliwione nieobecności lub urlopy bezpłatne.

Z akt ZUS wynika nadto, iż organ emerytalny uznał, że na dzień 01.01.1999r. odwołujący nie udokumentował żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach, bowiem nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Biorąc powyższe pod uwagę Oddział ZUS stwierdził, że J. N. nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do emerytury według przepisów art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i w konsekwencji zaskarżoną decyzją z dnia 23.09.2014r. odmówił mu prawa do emerytury.

W ocenie Sądu odwołanie od decyzji z dnia 23.09.2014r. jest zasadne.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze emerytura przysługuje, jeżeli ubezpieczony spełnił łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzny,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu wejścia w życie przepisów ustawy emerytalnej, tj. 01.01.1999r., udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący co najmniej 15 lat.

Według przepisu § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 01.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zdaniem Sądu w świetle powyższych przepisów J. N. spełnia przesłanki do uzyskania prawa do emerytury, gdyż osiągnął wymagany wiek oraz udokumentował wymagany ogólny staż pracy, złożył też wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Przedmiotem sporu w sprawie ostatecznie było tylko to, czy odwołujący posiada wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności, czy do takiej pracy można zaliczyć okres jego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...). Ekspozytura nr (...) w W. od 01.04.1973r. do 31.03.1992r., bowiem zaliczenia tylko tego okresu domagał się J. N.. Odwołujący za ten okres nie złożył do ZUS świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

J. N. na okoliczność zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...). Ekspozytura nr (...) w W. złożył do ZUS ogólne świadectwo pracy z dnia 25.03.1992r. (k. 8a.e.). W świadectwie tym wskazano, iż był zatrudniony w okresie od 01.07.1972r. do 31.03.1992r., w tym w okresie od 01.07.1972r. do 31.03.1973r. jako mechanik a w okresie od 01.04.1973r. do 31.03.1992r. jako kierowca. Wskazano również, że w okresie od 02.11.1973r. do 15.10.1975r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Sąd w toku postępowania uzyskał akta osobowe J. N. z okresu zatrudnienia w w/w zakładzie pracy. Z umowy o pracę, zawartej w tych aktach wynika, że odwołujący został zatrudniony w dniu 01.07.1972r. na stanowisku mechanika. Z angażu z dnia 01.04.1973r. wynika, iż z dniem 01.04.1973r. przeniesiono go na stanowisko kierowcy a w dniu 03.11.1975r. podpisano z nim kolejną umowę o pracę na stanowisku kierowcy. Także we wszystkich angażach po dacie 03.11.1975r., aż do końca zatrudnienia, jako zajmowane stanowisko wskazano „kierowca”.

Ponieważ z akt osobowych nie wynikało, jakimi samochodami kierował J. N., Sąd w celu ustalenia rodzaju kierowanych pojazdów, dopuścił dowód z zeznań świadków: W. G. i H. S..

J. N. w toku postępowania przyznał, iż przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej był zatrudniony jako mechanik i kierowca samochodu Ż. a jako kierowca samochodu ciężarowego został zatrudniony dopiero po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej, gdy zyskał już prawo jazdy pozwalające mu na prowadzenie takich samochodów. Wskazywał, iż jeździł samochodami S., J. i L.. Okazał prawo jazdy, z którego wynika, iż prawo jazdy kat. C i CE uzyskał w dniu 28.10.1975r., a więc już po zakończeniu służby wojskowej, odbywanej do 15.10.1975r. Z powyższego wynika więc, iż jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony mógł pracować dopiero po 28.10.1975r.

Zdaniem Sądu odwołujący wykazał powyższą okoliczność, gdyż została ona potwierdzona zeznaniami świadków W. G. i H. S..

Obaj oni zeznali, iż Przedsiębiorstwo (...). Ekspozytura nr 3 w W. świadczyło usługi transportowe. Obaj zeznali, iż J. N. jeździł samochodami J., S., woził materiały budowlane, ziemię z wykopów ziemnych. Świadek W. G. dodał, iż odwołujący w początkowym okresie zatrudnienia był mechanikiem.

Zdaniem Sądu w/w zeznania w całości zasługują na wiarę, gdyż są spójne, logiczne i korelują z dokumentacją zawartą w aktach osobowych odwołującego. Świadkowie pracowali z J. N. w tym samym zakładzie, orientują się więc, jakie prace wykonywał, w tym W. G. był jego przełożonym.

Ponieważ jednak odwołujący uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony uzyskał w dniu 28.10.1975r., a do zakładu po wojsku powrócił od dnia 03.11.1975r., do pracy w tym charakterze można zliczyć okres od dnia 03.11.1975r. do dnia 31.03.1992r. Logicznym jest przyjęcie, iż odwołujący kierował w/w samochodami, gdyż jego pracodawca zajmował się usługami transportowymi, a transport musi odbywać się dużymi samochodami.

W ocenie Sądu w toku postępowania J. N. udowodnił więc, że w okresie od dnia 03.11.1975r. do dnia 31.03.1992r. wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że do pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć sporny okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...). Ekspozytura nr (...) w W. od dnia 03.11.1975r. do dnia 31.03.1992r., tj. 16 lat, 4 miesiące i 28 dni na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Z treści wykazu A Działu VIII poz. 2 stanowiącego załącznik Nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynika, że prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony są pracami w szczególnych warunkach rozumieniu tegoż Rozporządzenia. Nawet jeżeli z w/w okresu zostaną odjęte nie uwzględnione przez organ rentowy z okresu 1975-1992 dni, w których odwołujący

miał nieusprawiedliwione nieobecności lub urlopy bezpłatne, to stanowią one łącznie tylko 2 miesiące i 17 dni, a w pozostałym okresie 16 lat 2 miesiące i 11 dni odwołujący faktycznie świadczył pracę.

Po uwzględnieniu w/w okresu pracy w szczególnych warunkach odwołujący spełni więc ostatnią przesłankę niezbędną do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z 23.09.2014r. i przyznał J. N. prawo do emerytury od (...)tj. od ukończenia 60 lat.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ emerytalny nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ emerytalny nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Ponieważ J. N. nie złożył w ZUS świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed tym organem.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.